

REAALI POISS

Nr 146 | Mai 2017

Tallinna Reaalkooli ajaleht | rp.real.edu.ee

TERE, KALLID KOOLIKAASLASED!

Kui veider on mõelda tagasi, et juba aasta on möödunud ajast, mil kirjutasin oma esimest peatoimetaja veergu samas kohvikus, kus hetkelgi istun. Aeg on suhteline mõiste – selle kestvust võib mõelda endale täpselt nii pikaks või lühikeseks, kui parasjagu vaja on. Või kannatada tuleb. Üks naljakamaid omadusi, mida ma olen aja juures täheldanud on see, kuidas aasta möödudes võib leida end täpselt samast punktist, aga hoopis teise inimesena. Sellekuine veerg ei ole küll filosoofiliseks ega sügavaks aruteluks mõeldud, kuid sõnum, mida ma tahtsin edastada, oli hoopis tõdemus, kuidas igast võimalusest ja kogemusest alati haarata tasub. Eriti nendest, mis meid alguses tohutult hirmutavad. Palju kurvem oleks ennast leida samast punktist samasuguse inimesena.

Maikuu veerg (ja tegelikult suurem osa lehest) on pühendatud hoopis abiturientidele. Lapsepõlv tundub nüüd olevat ametlikult läbi ja elu pööraseim aeg alles ees. Kõrget lendu ja palju õnnestumisi teie teele!

Minu suured tänusõnad lähevad Kertule, kes alati varustas lehti oma kaanefotodega ja vajadusel jooksis minu tegemata jäänud ülesandeid täitma. Aitäh Joosepile, tänu kellele sai leht uhiuue ja imeilusa kujunduse ning aitas viia lehe väljanägemise professionaalsele tasemele. Aitäh teile mõlemale, et võtsite minuga koos ette Reaali Poisi juubelilehe projekti, mille tulemusena valmis üks suurepärase ja ainulaadne number.

Aitäh Ukule ja Mikaelile, kelle ausad ja satiirilised arvamused on olnud läbi aastate tõeline lehe tõmbenumber. Me peame nüüd toimetuses kõvasti vaeva nägema, et teile Õhtulehe veergude väärilised mantlipärijad leida.

Aitäh ka Anderile, kel oli alati jaksu kirjutada vahvaid presidendi pöördumisi, ning Grete-Liinale, kes oma muhede suutis alati ka trükisõnana paberile panna.

Ilusat suve, sõbrad!

Mirel

PALUN ÄRA MAGA SUVE MAHA

Suvi on tõepoolest ka Eestisse jõudnud, poisid nurisevad lühikeste pükste keelu üle ning õpilasi tundub koolis järjest vähem olevat. Veel viimased päevad õppetööd ning saabki minna tööle, reisima või niisama suve nautima. Kõige parem, kui teed kõike ning see on ka minu soovitus sulle.

Tänapäeval on noortele loodud mitmeid väga mõnusaid hooajalisi töökohti, kus saad ise koostada oma graafiku ning töötada täpselt nii nagu tui on. Kui sulle meeldib väljas sporti teha, siis on võimalik Wolti kullerina rattaga linnas ringi sõita ning muu hulgas taskuraha teenida. Lisaks käib sellega kaasas ka mõnus päevitus, hea vorm ja parem orienteerumisoskus.

Kui rattasõit pole sinu *cup of tea*, siis mitmed restoranid ning kohvikud otsivad samuti suveks tööjõudu. Omast kogemusest oskan öelda, et teenindajakogemus on väärt mõne suvepäeva ohverdamist. Kelnerina harjud inimestega avatult suhtlema ning harjutad ka võõrkeeli ja müügioskusi. Teiste hulgas töötasid teenindajatena ka Jennifer Aniston, Russel Crowe ja Chris Pratt, kes nüüd õpitud oskustest suurt kasu lõikavad. Loomulikult ei tasu mainimata jätta ka mõnusat seltskonda, kellest võivad saada head sõbrad kogu eluks. Kokkuvõtteks saad sa fantastilise kogemuse, uued sõbrad ning raha, mida väljas käies kulutada.

Suvi on ka parim aeg, mil reisil käia nii Eestis kui ka välismaal. Samas miks kulutada reisile raha, kui on võimalik ka tasuta rännata. Eestis pakub sellist võimalust Seiklejate Vennaskond, mis kasutab ELi raha, et saata Eesti osalejaid välismaale projektidesse ning vabatahtlikuks. Soovi korral otsi nad üles ning, kui hästi läheb, saad minna Prantsusmaale, Rumeeniasse või Itaaliasse. Lahedaid kogemusi saab ka festivalidele vabatahtlikuks minnes. Tihtipeale pead nädala peale töötama 35 tundi ning selle eest saad tasuta festivalipassi ning ülejäänud ajal nautida mõnusat muusikat, seltskonda ja pidu.

SISUKORD

- 2 Toimetaja veerg & presidendi veerg
- 3 Karikatuur & koolinoorte MM
- 4 2014-2017
- 5 Eksperiment
- 6 Meedialaager
- 7 Õpilasfirmad
- 8-9 Teadusfestival
- 10-11 Kasahstani reis
- 12 Washingtoni reis
- 13 Mullad
- 14 Väike maja
- 15 Nuputamine
- 16 Ütlused

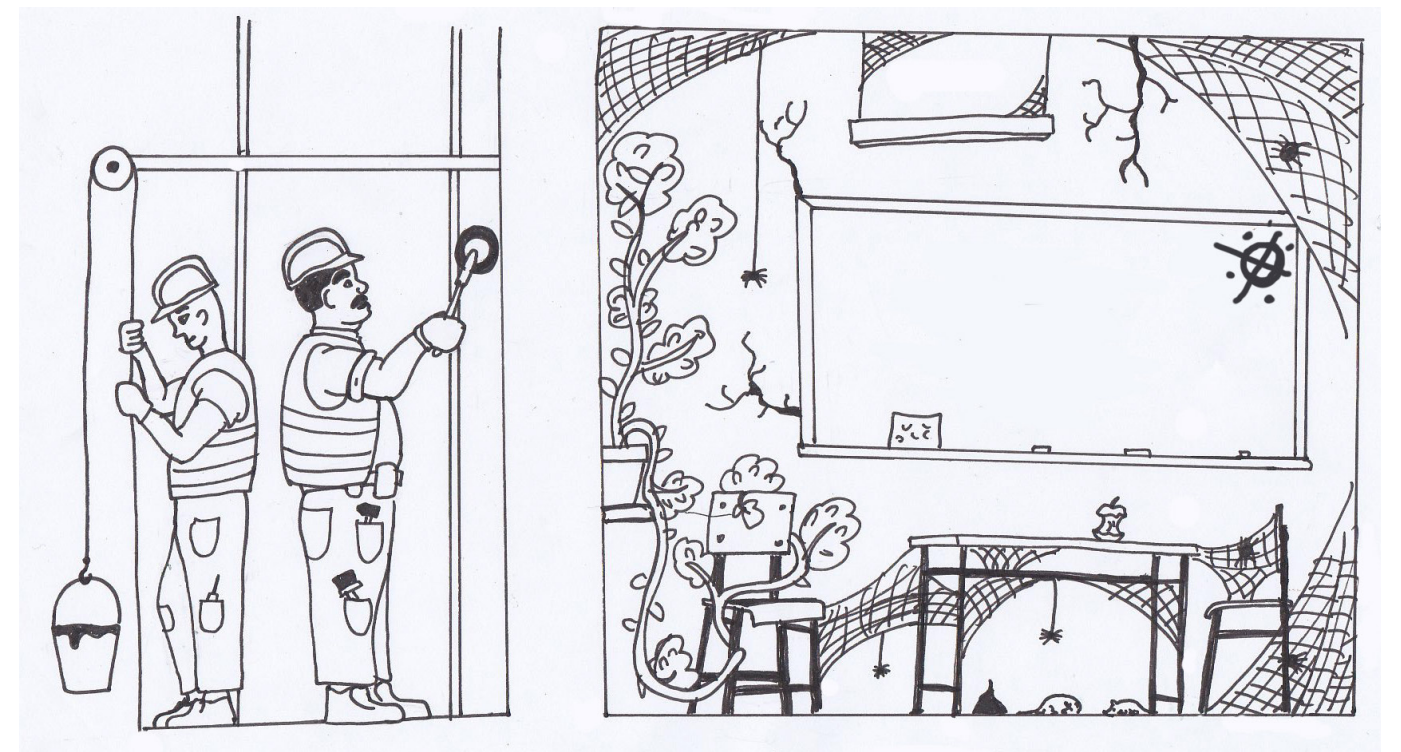
Veel pole hilja kandideerida Glastonbury või Roskilde festivalile ja tasuta nautida muusika koorekihti.

Pärast viimast koolipäeva võta ette ja mõtle, mida sa suvel teha tahad. Kas pigem magada kodus kogu suvi maha või uurida ning leida endale võimalus, kuidas tasuta või lausa raha teenides saada uskumatu kogemus. Lisaks minu nimetatutele on veel suur valik elumuutvaid pakkumisi,

”Pärast viimast koolipäeva võta ette ja mõtle, mida sa suvel teha tahad. Kas pigem kodus kogu suvi maha magada või kogeda uskumatut?”

mis sind arendavad nii nagu kool seda ei suuda. Haara igast võimalusest! Karta pole vaja, sest kui asjad isegi natuke nihi lähevad, siis on vähemalt lahe lugu, mida sõpradele rääkida.

Karl Ander
Kasuk 132C,
REKi president

Seest siiruviiruline, pealt kullakarvaline.

Autor: Ameus

REAALI POISID KOOLINOORTE MMIL SITSIIILIAS

Liina Vesilind 133B

22. aprillist 28. aprillini 2017 toimus Palermos Sitsiilias Itaalias rahvusvahelise Koolispordi Federatsiooni (ISF) koolinoorte maailmameistrivõistlused orienteerumises. Võistlustel osales 27 riiki, kokku pea 800 osavõtjaga. Eestit esindas 44-liikmeline delegatsioon. Koolide arvestuses olid esindatud Tallinna Reaalkooli nooremate poiste võistkond (Andreas Kepp, Ragnar Kranberg, Kaspar Päärson, Herman Karol Hörrak ja Jaan Peeter Viljamaa) ja vanemate poiste võistkond (Kaarel Vesilind, Margus Lomp, Mikk Kelder, Mati Kalev Kiisler ja Rainer Kravets) koos treenerite Kristina Vesilinnu ja Thea Turulinnaga.

Eesti delegatsioon tuli võistlustelt tagasi 2 medaliga. Põlva kooli tüdruk Johanna Laanoja sai tavarajal 1. koha ja lühirajal 2. koha.

Metsast võib rääkida nii palju, et geograafia tunnis õpitud loodusvöönd vahemereline kuivalembeline pöösastik oli väga okkiline, tihe ja valus.

Nüüd aga midagi huvitavat. Koolinoorte maailmameistrivõistlused:

1. Ehk nädal ilma prill-lauata. Asjaosalised kommenteerisid asja järgmiselt: „Eelnevalt harjutatud slaavikukid tulid nüüd kasuks.”
2. Ehk nädal ilma töötava dušita. Samas toas, kus puudus prill-laud, oli dušš ilma surveta ja vannituba uputas.
3. Ehk nädal nisudieeti. Sai, koogid, croissant, pasta ja palju muud.
4. Ehk nädal lugematute tundidega bussis. Turvalisuse tagamise eesmärgil sõitsid bussid politsei eskordi saatel. Bussid ei lahkunud enne kui kõik võistlejad olid metsast väljas, bussid olid kolonni aetud, inimesed olid üle loetud ja politsei oli valmis.
5. Ehk nädal väheseid unetunde. Täis topitud ajakava koos hilinemistega tõi kaasa varajased tõusmised ja hilised uinumised. Mitte just väga

sobilik võistlejatele.

6. Ehk nädal päikesepõletusi ja parmupäevitust. Sitsiilias oli meeldivalt soe ilm, aga päike küttis mõnusal.
7. Ehk nädal suurepärase ja rahvusvahelise seltskonnaga.
8. Ehk nädal vetsupaberi röövlitega. Vestsupaberi röövimine koristajate kärust ei üllatanud nädala lõpuks enam kedagi.
9. Ehk nädal ütlustega „Johhaidii” ja „Jälle sina” ning suurepärase *handshake*’ega.

Võistlustega jääd üldjoontes rahule, kuid tagasilennu tühistamine Eestis oleva halva ilma tõttu tekitas veidikene pahameelt.

Nädala ütlus: Andreas Kepp: „Kas oled kunagi söönud toorest kartulit meega? Mina ka pole, aga see toit maitseb nagu see.”

Poiste grupipilt

2014-2017 LÄBI 132. SILMADE

2014. aasta 1. septembril astus 132. lend sellises koosseisus esimest korda koos koolimajja. 2017. aasta 21. juunil lendab 132 sellest majast välja. Olgem ausad, viimased kolm kooliaastat oleme pidanud kõvasti vaeva nägema ja pingutama, aga sellest ilmselt ei viitsi keegi lugeda. Seega võtan kokku kõik toreda ja kaasahaarava.

Gümnaasiumielu algas traditsiooniliselt retsiga – kes käis sel ajal koolis *onesie*, voodilina või kalamehesaabastega. Kõik koridoris roomamised ja jumalale (siis nad ei olnud veel hundid) küpsetamised ning palliga ringi hüppamised panid kuidagi erilisel tundma, et nüüd oledki suureks saanud ja sind on Reaali gümnaasiumiperre vastu võetud. See oli üldse väga ärev aeg, koolis oli järsku nii palju uut avastada,

Neiu REKi president ja seltsidaam

Al Dente biidid

proovida ja õppida. Rebaste nädal oli ilus algus järgnevale kooliaastale.

Tore elus kümnenädas klassis jätkus rahulikus tempos, 12. klassi õpilased tundusid nii vanad, targad ja suured, meil oli näiliselt selleni veel palju aega. Kui veel kümnenädas klassi peale tagasi mõelda, tuleb meelde jõulupidu, millest eredaim mälestus on õpetajate esinemine bändi ABBA „Gimme! Gimme! Gimme!“ näol, need kostüümid ja tantsusammud ei unune kunagi.

11. klassis hakkas kõiki lennukaaslasti painama kummitus nimega UT. Küsimusele „Mis reedel teed?“ oli enamasti ühine vastus: „UT-d!“. Samal ajal kui uued rebased avastasid gümnaasiumielu, 131. lend kooli peal tähtsa näoga ringi käis, istusime meie, arvutid süles, ja otsisime Moodle'ist paaniliselt viitamisjuhendit. Üks parimaid asju elus on lihtsalt selle töö esitamine, siis tunned, kuidas raskus langeb õlult, südamelöögid aeglustuvad ja päike tuleb pilve tagant välja – elu läheb ilusamaks. Lisaks pidi ka sel ajal Tammsaaret lugema – kes teab, see teab. Üheks suurimaks plussiks 11. klassi juures on sõrmuste saamine. Siis sai terve ilm näha, et käid Reaalis oma ilusa sõrmusega.

Grete-Liina
Roosve 132C

Kõige kiiremini möödubki viimane kooliaasta, siis oled majas kõige targem ja vanem ning saad lõpuks ise rebaseid retsida. Meie ustavad 10-ndikud käisid ringi piraatide, *minion*'ide või Silvester Stallone'idena ning aitasid meil ilusti ennast tähtsalt tunda. Mingil hetkel saime ka koolimärgid ja siis oligi terve komplekt koos. Jutud, et 12. klass on lihtne, ei vasta tõele, kuni kevadeni tuleb hullumoodi rabada ja vaeva näha. Kui proovieksamid on aia taha läinud, tunned, et kõik asjad kuhjuvad kokku ja kahetsed kõiki oma eelnevaid otsuseid, mis sa elus teinud oled. Samas väike pingelangus tuleb tutipäeval, kus algklasse meenutad ning ka lõpukellal, mis annab märku, et kool ongi kohe-kohe läbi. Eksamiteperiood on stressirohke, aga siis on veel viimased hetked oma armsa klassiga koos olla.

Viimased kolm aastat on möödunud peadpööritava kiirusega ja jäävad meile kõigile südamesse. 132. lend jääb ootama Kuldseid Liivasid ning kohtume juba 21. juunil!

Titad-beebid

PÄEV TIKI ÕPILASENA

Markus Remmet 133C

Ühel toredal märtsikuu päeval pakuti mulle eksperimendi korras minna Tallinna Inglise Kolledži (TIK) proovipäevale, et näha, kui kaua tegelikult ka üks *undercover* reaalkas seal vastu peab ja kuhu satub. Mitu nädalat „plaanitud“ suursugune tegu sai teoks 19. aprillil, kui seadsin hommikul sammud Reaalkooli seinte vahelt naaber-/rivaalkooli.

Hankisin vanalt sõbralt Joonaselt endale tunniplaani ning hakkasin mentaalselt valmistuma. Vältimaks suuremaid arusaamatusi, lasin Joonasel teisi klassivendi teavitada, et hommikul tuleb kehalise tundi üks karvane poiss Reaalkooli 133C klassisärgiga.

Esimene asi TIKi spordihoonesse jõudes? Muidugi läksin valest kohast sisse. Reaalis oleks see võrreldav vist ainult vael pool treppe käimisega. Jõudes kehalise tundi koos uute klassikaaslastega, oli see tund juba ca 15 minutit käinud. Kõigil oli täiesti ükskõik, *chill* elu. Kehalise tunnis nägin siiski ka palju tuttavaid ja palju puurivaid pilke. Astusin õpetaja juurde ja ütlesin muheledes: „Tervist! Ma olen proovipäeval teie koolis.“ Vastuseks sain: „No mis seal ikka, tore, jookse soojaks siis.“ Soojendusjooksul hoidsin muidugi Reaali au kõrgel. Tundus, et kõik sujub ja sujuski, saalihoki kaigastega üksteist müksates saime päris heale jutule. Pärast tundi läksime poeglastega erakordselt tugeva survega duši alla, võrreldes Reaaliga sattusin sisuliselt duši alla, kust tuleb vett.

Järgmine peatus oli puhvet. Küsisin kohalikult, kui palju muffin maksab. Anti

suured lubadused, et 60 senti on, tellisin muheda näoga selle muheda muffini, kuid sisestades pangakaarti, märkasin hoopis hinda 1.70, kes teeb nii? Muuseas, väiksed juntsud rääkisid puhvetis inglise keeles.

Edasi läks rongkäik juba läbi kooli keldri. Möödusid sajad meetrid, kuid koridor otsa ei saanud. Tõsiselt pikk maa oli vene keele klassideni. Tundi sisenedes lootsin, et ei jää õpetajale silma, kuid põrusin juba neljandal sekundil, kui õpetaja mind teolt tabas, nimelt olin üritanud sujuvalt istekohta leida ja märkamatuks jääda. Karistuseks pidin pool tundi vastama küsimustele, mida mu „uued klassikaaslased“ olid sunnitud mult küsima. Tegelikult ootas õpetaja vast 2-3 küsimust, kuid sõbrad nägid selles päris head võimalust kodutöö kontrollimisest pääsemiseks. Õpetaja ise oli ääretult tore ning mina hullult tegija, kuna jätsin mainimata, et mu kodune keel on vene keel. Kõik armsakesed arvasid ilmselt, et ma olen prohvet ja minu vene keele õpetaja (Vatseli nimi sai ka ära mainitud) on lihtsalt jumal. Järgmistel päevadel tundsin tagasi koolis olles reaalseid süümepiinu, sest õpetajal olevat kurb meel olnud minu liiga hea vene keele pärast. Kahjuks ei läinud ma enda mihaklikkust vabandama. Nüüd on noortel vähemalt siht silme ees, sest Reaalist tahetakse ju alati paremad olla. Las õpivad – täisväärtuslikud ja andekad noored Eestile.

Pärast vene keelt oli neil kahjuks mitu

Kiskja lammaste seas

sellist tundi, kuhu mul ei soovitatud kontrolltööde pärast minna. Niisiis mõtlesin, et teen õpetaja Rehtlale ka pisut heameelt ja käin ka tema tunnis (TIKi puhvetis omandatud inglise keel tuli ju kohe omadele ette näidata). Reaalis käidud, siirdusin siiski tagasi naaberkooli, et oma eksperimenti seal jätkata.

Mind ootas ees ingliskeelne psühholoogiatund, mille klass asus päris ausal kohal – vaatega Reaalkoolile. Sealt ongi hea vaadata tähele poole ja õppida, kuidas aju töötab, et nii rohkem vene keele luuletusi pähe jääks. Jällegi – õpetaja oli väga kihvt! Tuli klassi ja hakkas tublisid õpilasi Merci kommidega pilduma. Kui küsimusele õigesti vastasid, said kommi. Mina kahjuks ühegi ajuosa funktsiooni ei teadnud, seda enam, et kõik see toimus inglise keeles. Kommist jäin muserdatuna ilma. See-eest valitses tunnis *chill* õhkkond, kõik istusid, kuhu parasjagu sattusid: aknalaudadel, toolidel või radicate peal. Tegime rühmatööd, kus rühmad olid moodustatud testide põhjal, mis selgitasid välja su iseloomutüübi (*personality*). Teoorias oleksin pidanud otsima rühma samasuguste inimestega, kuid lihtsam tundus istuda kokku nendega, kes olid kõige lähemal (osa mu *personality*'st on laiskus). Tunni lõpuks olin juba TIKi koolilehega sõlminud diili, et jagan ka nendega enda artiklit. Sõbrad olid leitud ja päev oli ving, kuid sugugi mitte lõppenud.

Tundide lõppedes vaadati mind kui mitte täisõiguslikku klassikaaslast. Vastupidise tõestamiseks pidin käe külge panema seoses ettevalmistustega kevadballiks, mis oli sel hetkel vaid kahe päeva kaugusel. Tööjõud Reaalkoolist rakendati muidugi kohe tööle lootuses, et tänu Reimanni füüsikatundidele on mingid skeemid pähe ka jäänud. Loodeti vist ilmselt ulmelisele kasuteguri valemile. Kuid seegi ei jäänud minu viimaseks korraks selles koolis. Järgmine päev tuli taas sammud juba liigagi tuttavale rajale seada, sest võhik suutis oma koolikoti TIKi unustada. On, mida sellest päevast meenutada jääda!

MULTIRÄHN

Mis asi see veel on? Vot, tegu on 2017. aasta kevadise multimeedialaagri korraldajate geniaalsusega. *Multi* tuleneb sõnast multimeedia, laager toimus Kiviõlis, kivi sünonüümiks on *rähn* – tuleb välja küll.

Meie koolist osales Noorte Meediaklubi multimeedialaagris kolm inimest: mina, Kristofer Mäeots (134C), Kertu Johanna Jõeste (132B) ja René Piik (134A). Meedialaager leidis aset 21.–23. aprillil Eesti tuhamägede- ja väävlilõhnakeskuses Kiviõlis, sealjuures Kiviõli I Keskkoolis. Minul puudus eelnev kogemus seoses meedialaagriga, kuid Reaali Poiss ning minu kallid kaaslaagrilised nentisid, et tegu on väga laheda üritusega.

Jõudnud 21. aprilli õhtupoolikul Kiviõlisse, olid juhendajad küllaltki teravasilmised märkamaks noori laagrilisi ning olid nõus meile küüti andma, et lihtsamalt kohale jõuda. Olles kooli jõudnud, tervitasid meid korraldajad oma suurepärase etteastega ning tutvustasid meile lühidalt, mis meid ees ootab.

Kõik laagrilised olid jaotatud nelja erinevasse rühma: kaks telerühma, mille nimedeks olid *VHS* ja *MTV*, raadiorühm *Walkman* ning blogirühm *rate.ee*, kus olin ka mina. Minu rühma juhendajateks juhtusid olema peakorraldajad Karl

Gustav Adamsoo ja Lotte Parksepp, kes olid igati vahvad sellid kogu laagri vältel. Tutvustime esmalt oma rühmaga lõbusate mängude kaudu ning asusimegi selle kallale, mille jaoks siia tulime: meedia.

Tuleb tunnistada, et blogirühmal on ajalooliselt teada suhteliselt väike koormus, kuna vaeva tuleb näha kõige vähem, ja tööpoolest juhtuski nii, et meie rühm jõudis oma asjad kõik õigeaks ajaks valmis, mis tähendas seda, et väljaspool kohustusi sai ka palju nalja teha ja lõbutseda (*jess!*). Hakkas täitsa kahju teistest, eriti telerühmadest, kes töötlesid oma asju poole ööni ning pidid leppima veel vähesema unega, kui seal üldse võimalik saada oli.

Oi, need hommikud olid ikka karmid. Nii laupäeva kui pühapäeva hommikul tuli ärgata juba kella poole kaheksast, mis tähendas enamikule umbes 4-tunnist und ja seda veel raske koolinädala järel. Õnneks meie kui kogenud Reaalkooli õpilased pidasime sellele närvikindlalt

Meie laagris toimunu kohta saab lugeda internetist aadressil **multirahn.wordpress.com**. Sinna on üles laetud lisaks postitustele ka meisterlik telesaade ning raadiosaade, mis samuti kajastavad kõike, mis laagris toimus ja seda väga lähedal moel.

Kristofer
Mäeots
134C

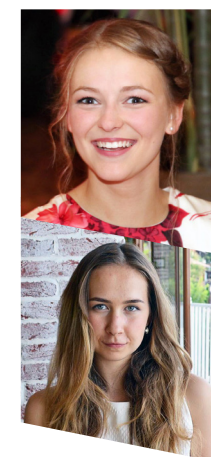
vastu. Kusjuures hommikud algasid hommikuvõimlemisega, mis oli igati mõistlik, et saaksime eesootavale päevale vastu astuda.

Lisaks kohustuslikele projektidele käisid meile rääkimas mitmed külalised, näiteks ETV teleoperaator Mustafa Celik ja Tallinna Ülikoolis õppiv keenialane Sam, kelle huvitavad mõtted avardasid meie silmaringi. Üks külaline jäi suisa tulemata, sellest sai postitus blogisegi tehtud.

Üleüldiselt oli tegu tohutult arendava ja laheda kogemusega, mille käigus sai tutvuda erinevate lahedate inimestega, teha igasuguseid lahedaid asju ning samas arendada ka oma oskusi meediavaldkonnas. Kutsun isiklikult üles kõiki inimesi osalema meedialaagris, kui neil selleks vähegi võimalust on.

CRUFTY JA COCOPAPI SEIKLUSED VÕISTLUSE EESTI PARIM ÕPILASFIRMA 2017 FINAALIS

Melanie Rannula 132C
Samela Kivilo 132C

Sel aastal jõudis Tallinna Reaalkoolist õpilasfirmade lõppvõistlusele kaks õpilasfirmat: Crufty ja Cocopop. 4. mail toimunud võistluspäevaks olid mõlemad firmad ettevalmistusi teinud juba pikka aega, kuid viimase hetke sigimise-sagimise tõttu jõuti magama siiski alles hilja öösel. Võistlejatele algas päev SEB peakontoris kell 7.30 mikrofoni-proovidega. Üritus sai ametliku avapaugu kell 9. Terve võistluspäeva vältel hindas firmasid 13-liikmeline žürii. Esimene võimalus neile muljet avaldada oli 4-minutilise lavaesinemisega. Kõned andsid ülevaate kõikide teiste firmade tegemistest kui ka hea kõhutäie naeru. Oma suurepärase esinemisega paistsid eriti silma võistlusel teise koha pälvinud Leivapoised.

Sellele järgnes žüriivoor, kus õpilasfirmad kutsuti ükshaaval kindla ajakava alusel 4-liikmelise komisjoni ette. Žüriide jaoks oli lausa broneeritud kolm SEB panga nõustamiskeskuse modernset kabinetti. Firmsid küsitleti 10–15 minutit, mille jooksul avaldati noortele nii kiitust kui ka

hästi läbi mõeldud konstruktiivset kriitikat.

Õpilasfirmad, kel vestlus žüriiga oli juba möödas või alles ees, said samal ajal panga fuajees oma tooteid müüa. End lõdvaks lasta ei tohtinud hetkekski, sest kunagi ei võinud teada, kes on lihtsalt panka sisse astunud klient või kes on hoopis seda mängiv žürii käsilane. Stendivooru lõppedes liikusime võistlejatega *greenroom*'i, kus meile oli kaetud laud heade toitade ning smuutidega. Pärast pingelist päeva oli täitsa mõnus kõigiga istuda ja lobiseda.

15.30 paiku oli aeg stend ning „laadaplats“ kokku pakkida ning liikuda panga innovatsioonikeskuse korrusele, kus peagi algas autasustamine. *Greenroom*'is, kus võistlejatele oli kaetud laud heade toitade ning smuutidega, oli pärast pingelist päeva täitsa mõnus kõigiga istuda ja lobiseda. Piduliku gala käigus kruviti pinge ning ootusärevus üsna suureks, kuna seoses Junior Achievementi 25 aasta juubeliga jagati esmalt välja palju eripreemiaid õpetajatele, mentoritele ning vilistlastele. Gala otseülekannet

vahendas Delfi ning kaameraid oli *greenroom*'i ja galasaali peale kokku tervelt kuus. Reaalkooli õpilaste firmad tõid koju lausa mitu auhinda – Cocopop sai Viking Line'i meeskonnatöö eripreemia ning Crufty pälvis lõppvõistluse 3. koha koos suurima tulevikupotentsiaali eripreemiaga.

Lõppvõistlus pani ilusa punkti mitmekuusele projektile, mille jooksul mõlemad õpilasfirmad on palju väärt kogemust kogunud. Soovitame kõikidel huvilistel gümnaasiumi jooksul samuti selline ettevõtmine teoks teha. Kaotada pole midagi, ainult võita!

Täname soojalt meie juhendajaid õp. Ene Saart ning õp. Riin Saart, samuti mentoreid vil! Erik Suitsu ja Kaspar Kuusi.

Crufty naiskond

Cocopopi tiim

TEADUSFESTIVAL

27. ja 28. aprillil toimus uhketes laulukaare avarustes juba 16. korda toimuv õpilaste teadustööde riiklik festival. Töid jagus algklasside pispõnnide projektidest gümnaasiumi süvateadusliku tasemeni välja. See muidugi ei tähenda, et esimesed oleks vähemtähtsad olnud. Konkurss julgustab õpilasi uurima neid huvitavaid valdkondi humanitaarist loodusteadusteni ning toetab tublimaid mitmete vägevate preemiatega. Parimad tööd saadetakse Eestit esindama teadusfestivalidele üle maailma. Samuti on huvistel

võimalik festivali külastada, kus agarad (ja ausalt öeldes ka vähemagarad) õpilased on valmistanud stendiettekanded oma töö tutvustamiseks ja vajadusel inimkeelde tõlkimiseks. Reaalkooli esindas sel korral koguni 9 uurimistööd, neist üks põhikooli vanuseastmes. Viska pilk peale, milliste uurimustega särasid ja võidutsesid tublid reaalkad tänavusel festivalil!

Mirel Mesila 133C

**HENRI
KOPRA**
132B

„Natsume Sōseki elulugu ja tõlkevaliteedi võrdlus romaani „Botchan“ näitel“

○ **Lühikirjeldus**
Kasutades algallikana Jaapani „Tammsaare“ romaani ja selle ingliskeelset tõlget, võrdlesin fraseologismide muutumist jaapani-eesti ja jaapani-inglise-eesti tõlke teostamisel.
○ **Mõte/mälestus festivalilt**
Üks kolmandas nooruses juhendaja Viljandist tuli minu juurde ja ütles, et talle see Jaapani värk ikka väga meeldib ja et ma olen sama sümpaatne kui Ander.

**KARL ANDER
KASUK**
132C

„Polümeermembraan-elektrolüüt kütuseelemendi katalüsaatorite palladiumi nanoosakeste ja plaatina-pallaadiumi sulami nanoosakeste süntees ning karakteriseerimine“

○ **Lühikirjeldus**
Sünteesisin Tartu Ülikoolis uut sorti katalüsaatori, mis võib kütuseelemendi muuta efektiivsemaks ja seega ka tavainimesele kättesaadavamaks. See on samm lähedamale fossiilsete kütuste asendamisele taastuenergiaga.
○ **Auhinnad**
Osalemine Swiss Talent Forum'il 2017 Eesti Energia eriauhind parimale õpilasuurimusele energeetika valdkonnas
○ **Mõte/mälestus festivalilt**
Kui teadus ise ei motiveeri huvitava, kuid keerulise uurimistööga tegelema, siis mainin, et Teadusfestivalil saab väga palju väga maitsvat süüa.

**LAIMA
ŠUSTA**
135C

„Merekarbid loodusliku uurimisobjektina interdistsiplinaarse praktilise töö arendamisel“

○ **Lühikirjeldus**
Uurisin merekarpide lahustumiskiirust erinevates tingimustes, et tõestada globaalset probleemi karpide hävimisest kasvuhooonegaaside mõjul.
○ **Mõte/mälestus festivalilt**
Väga stressirohked olid hetked, mil pidi rääkima žüriiliikmetega ning seletama neile oma töö olemust, kuid lõpuks sai kõigea hakkama. Festivalil osaleda oli minu jaoks suur kogemus.

**LIISA MARIE
KERNER**
133A

„Kanepi mõju inimorganismile ning teadmised kanepist Tallinna Reaalkooli ja Viborg Katedralskole gümnaasiumiõpilaste hulgas“

○ **Lühikirjeldus**
Uurimistöös kirjutan spetsiifiliselt kanepi mõjust inimorganismile, toodetest, ravimitest, samuti analüüsin taanlaste ja eestlaste arvamusi seoses kanepi ning selle legaliseerimisega.
○ **Mõte/mälestus festivalilt**
Üheks meeldejäavamaks hetkeks teadusfestivalist oli, kui rääkisin noormeestele, et kanepi tarvitamine võib tekitada günekomastiat (rindade kasvu), mille peale hakkasid nad kohe teineteise rindu uurima.

**MARIA
KERIDON**
133C

„Farmakogenoomika rakendamise võimalused Eesti personaalmeditsiinis“

○ **Lühikirjeldus**
Uurisin, kuidas oleks võimalik tervihoius ravimite väljakirjutamist muuta geenitestide abil efektiivsemaks ja ohutumaks ning milliseid gene oleks kasulik testida.
○ **Auhinnad**
Sotsiaalministeeriumi eripreemia, Tartu Ülikooli eripreemia meditsiini valdkonnas
○ **Mõte/mälestus festivalilt**
See, kuidas Teet läks autasustamise ajal vetsu ja täpselt siis hõigati tema nimi välja. Või siis see, kuidas me kasutasime kooli sööklarivis selgeks õpitud tehnikaid, et õhtusöögil esimestena koogini jõuda.

**MARIS
KLUGE**
132A

„Drosophila melanogaster'i kahe silmasepsüüfilise enhanserliini ekspressiooni tugevuse võrdlus“

○ **Lühikirjeldus**
Viisin äädikakärbestega GAL4-UAS süsteemi kasutades läbi ristamiskatsed ning avastas, et silmasepsüüfiline enhanserliin longGMR-GAL4 avaldub nõrgemalt kui pGMR-GAL4 ning on selle tõttu sobilikum kasutamiseks sõeluuringus, kus otsitakse ravi Pitt-Hopkinsi sündroomile.
○ **Mõte/mälestus festivalilt**
„See on ju nagu Toidu- ja Teadusfestival“

**MIREL
MESILA**
133C

„Proteiinkinaasi Aurora B jaoks biligandsete inhibiitorite arendamine ja biokeemilise mitte-radioaktiivse inhibeerimismeetodi väljatöötamine“

Reali noorte teadlaste esindus

Foto: erakogu

○ **Lühikirjeldus**
Sünteesisin sellise ühendi, mis seostuks Aurora B-ga ja blokeeriks tema töö, ning töötasin välja meetodi teoliste ühendite efektiivsuse hindamiseks. Aurora B on oluline ensüüm rakujagunemisel, kuid tema kõrgendatud aktiivsust on seostatud mitmete kasvaja vormidega, mistõttu sobib arendatud meetod ravimikandidaatide esmasteks biokeemilisteks uuringuteks.
○ **Auhinnad**
Gümnaasiumiastme I preemia ja peaauphind minna Eestit esindama USAsse maailma suurimale gümnaasiumitasemel teadusfestivalile Intel ISEF
○ **Mõte/mälestus festivalilt**
Palju väga andekaid töid, väga head toitu ja väga segaduses nägusid minu plakati ees.

**TEET EGERT
VAABEL**
132C

„Mesila kui ökoloogiline konsortsium“

○ **Lühikirjeldus**
Töös uuriti erinevaid mesilasperega seonduvaid ökoloogilisi suhteid.

○ **Auhinnad**
Keskkonnaameti eriauhind uurimistöö „Mesila kui ökoloogiline konsortsium“ eest õpilaste teadustööde riiklikul konkursil, TTÜ Mektory mesilaste eripreemia, Tallinna Ülikooli tunnustus väga heal tasemel läbiviidud uurimistöö eest
○ **Mõte/mälestus festivalilt**
Esimese eripreemia kättesaamise ajal olin vetsus ja lavale ei läinud kedagi.

**MARIA
HUNTSAAAR**
132B

„Hundi kuvand meedias ja selle seos kariloomadele tekitatud kahjudega“

○ **Lühikirjeldus**
Oma uurimistöös vaatasin 2014. aasta maakonnalehtede artiklite põhjal, kuidas piirkonniti suhtutakse hundirünnetesse ja kuidas on see piirkonna hundirünnete ajalooga seotud.
○ **Auhinnad**
Eesti Teadusagentuuri eripreemia (osalemine International Wildlife Research Week'il 2017)
○ **Mõte/mälestus festivalilt**
Kuna Teadusfestivalil osales noori üle kogu Eesti, sai sealt palju uusi tutvusi.

HOBUSELIHA, KUMÕSS JA PILVELÕHKUJAD

Kasahstan on merepiirita riik Sise-Aasias, mis piirneb Venemaa, Türkmenistani, Usbekistani, Kõrgõzstani ja Hiinaga. Arvatavasti on kõik selle riigi nime varem kuulnud, kuid midagi enam teavad selle kohta vähesed. Selle aasta märtsis otsustas 133.c oma klassiekskursiooni aga just sinna korraldada. Idee sai alguse 2016. aasta kevadel/suvel ning seda peamiselt seoses sellega, et meie oma Kristoferi (Kräsu) isa just Kasahstanis diplomaadina töötab. Mõte arenes talveks/sügiseks nii kaugele, et sai hakata juba lennupileteid ja hotelle vaatama. Kogu selle planeerimise tulemusena alustasimegi 20. märtsil oma teekonda kaugele tundmatusse. Esimene sõiduvahend oli buss, mis meid Peterburi viis. Esimene päev Venemaal meid väga sõbralikult vastu ei võtnud – vihma/lund kallas ja tuul ei teinud asja samuti paremaks. Kuidagi suutsime siiski hakkama saada ja Ermitaazi jõudes oli rõõm ääretult suur juba lihtsalt selle pärast, et varbad ja sõrmed lahti sulasid. Vaatasime kunsti ja külastasime veel mõnda olulisemat Peterburi vaatamisväärsust ning siis oligi aeg lennukiga Kasahstani sõita. Ega me eriti ette ei kujutanud, mis meid tegelikult ees ootab. Mõni ehk jõudis lugeda ja mõista Somelari saadetud pooleldi venekeelset e-maili tähtsamate asjade kohta, aga

üldiselt olime kõigeks valmis.

Esmamulje Kasahstanist saime bussiga Alžiri vangilaagrisse sõites – pilvelõhkujad keset lagedat tühermaad. Esimese poole reisist olime Kasahstani praeguses pealinnas Astanas, kuhu 1997. aastal pealinn üle viidi. Inimesed pole sellega aga väga hoogsalt kaasa läinud, olenemata linna arhitektide pingutustest. Kesklinnas on väga uhked ja moodsa arhitektuuriga klaasehitised ning armsad maksimaalselt 20-aastaste ehk kangesti pisikeste puudega pargid. Ilusad majad ulatuvad ka linnast väljapoole, kuid seal on majade ümbrus veelgi tühjem ning bussiaknast ei paistnud pea ühtegi inimest. Astanat võib võrrelda Dubaiga, mis väga kiiresti viimasel sajandil üles on ehitatud. Erinevus seisneb aga just inimeste arvus. Kõlab nagu täiuslik suurlinn, või mis – uhked ehitised, vähe inimesi ja heitgaase eraldavad autod.

Reisi jooksul külastasime kahte erinevat Kasahstani kooli – ühte Astanas ja teist Almatös. Astanas oli meie külastuse eesmärk tutvuda kooli ülesehituse ja väärtushinnangutega ning õpilastega maha pidada üks väike jalgpallimatš. Kokkuvõtte olgu kiire: mehed jäid viiki, naised pidasid enda kesiste jalgpallioskustega vähemasti lõpuni vastu. Almatös pistsid üksteisega rinda kaks Eesti ja kaks Kasahstani kossutiimi. Mis seal salata, eestlastele

oli kasahhide alistamine käkitegu. Üldiselt olid koolikülastused täiesti omaette elamused. Küllaltki tavalistena paistvasse hallidesse hooneisse veidi (parandus: *väga*) uniste just ärganud nägudega sisenedes ei olnud meie ootused sugugi kõrged. Fuajees võtsid meid aga soojalt vastu kooli juhtkond ning läbimõeldult viirgudesse seatud kõrvuni naerutustega meeletult uhketes esinemiskostüümides tüdrukud. Selline vaatepilt ootas meid mõlema, nii praeguse kui ka varasema pealinna, koolis. Tervitustele järgnes suunamine uhkesse teatrisaali, kus läks käima ennenägematu tingel-tangel. Lustaka etenduse käigus käisid reaalkate auks lavalt läbi koolide kõige andekamad lauljad, tantsijad, pillimängijad ja luuletajad. Imestama pani see, kui kõvasti meie nimel pingutati. Mõtisklesime, kas Reaalkoolis nähtaks mis tahes Kasahstani kooli külaskäigu nimel nii palju vaeva? Reaal, tee järele! Rääkimata eksklusiivsetest etteastetest, tuleb mainida, et bussiga kuhu iganes sõites oli meie pidevaks saatjaks politseieskort. Meelelahutus – *check*, turvalisus – *check*!

Omaette elamusteks olid „taksosõidud”. Tundsime end kui kuningad, kuna „takso” võtmiseks polnud vaja muud kui tee kõrval seista ja enda käeke püsti tõsta kui juba mõni abivalmis kohalik peatus. Mis

veel parem – 40 minutise „taksosõidu” eest oli neljaeurone tasu juhile täiesti piisav. Probleemiks polnud ka 6 tüdruku taksose ära mahutamine, bassi täiesti põhja keeramine ja sinna lisaks väike *drift* kohalikel tänavatel.

Kasahhid on ühed sõbralikumad ja abivalmimad inimesed, keda mina olen kohanud. Tõsiste eestlastena oleme ikka harjunud, et igaüks toimetab enda asja ja tänaval möödujat tähele ei panda. Seepärast oli suureks üllatuseks kui juba ühel esimesel õhtul pärast kella 23.00 restorani minnes otsustasid restoranipidajad meie jaoks korra veel kõõgi lahti teha ja suurepäraselt hobuse- ja lambaliha serveerida. Esimesed sellelaadsed lahkusavaldused olid väga meeldivad, kuid kuna neid hakkas korduma päevast päeva, siis muutusime lausa kohmetuks. Kas nad tõesti mõtleavad seda tõsiselt või on see ainult pealiskaudne? Meeste vangilaagri muuseum oli meie jaoks pühapäeval lahti tehtud, kuigi see on kasahhide ainus puhkepäev. Sellele lisaks oli meile tehtud eraldi näitus eestlastest, kes seal laagris olid olnud. Almatös oli meil oma kohalik giid, koolis pakuti igasugust head ja paremat süüa ning lisaks anti kõigile kaasa väikesed kingitused. Ühel õhtu linna peal kõndides olime natuke eksinud, kui üks kohalik meile appi tõttas ja hotellini kaasa jalutas. Ta aitas meid ka igal järgneval päeval, jagades soovitusi, kuhu sööma minna ja mida vaadata ning seda kõike läbi Instagrami, ise samal ajal Venemaal pulmas olles. Facebooki nad kusjuures igapäevaseks suhtluseks ei kasuta, paljudel pole isegi kontosid – stalkimine ja rääkimine käib läbi Instagrami. Jah, kasahhid tõesti mõtlesid seda südamest ja olid õnnelikud, et me seal olime. Suureks eeliseks reisimisel riiki, mis pole kõige populaarsem turismiobjekt, on soojus ja külalislahkus, millega sind vastu võetakse. Kohalikud soovisid, et meil oleks hea ja tegid kõik endast võimaliku, et meile jääksid Kasahstanist head mälestused (mis ka õnnestus). Seepärast soovime soojalt kõigil võimalusel Kasahstani reisida! Te ei pea seda kahetsema.

Johanna Stina Idla 133C
Karl Mihkel Pohga 133C
Hedvig Vahlberg 133C
Liisi Lota Pals 133C

TÄIESTI EBAVAJALIK, AGA LAHE.

Sellise lausega võiks kokku võtta kogu Kasahstani pealinna Astana arhitektuuri. Selle asemel et ehitada tavalisi kõrgeid maju suurele linnale, mis moodustavad koos terviku, on Astanas kõik ehitised erinevad nii kujult kui ka stiililt. Linna sisenedes tundub, et oled mingisuguse eksituse tõttu hoopis tulnukate planeedile sattunud ning seisad kõrvuti nende futuristliku arhitektuuriga, mis planeet Maale jõuaks alles mõne aastasaja pärast. Linna südames paikneb kõrge kuldmunaga torn, mis oli 1997. aastal selle linna esimene ehitis (praegu juba rekonstrueeritakse seda), edasi näed Ameerika Valget maja, mida eristab originaalist ainult sinine kuppel (ka see maja on sealne presidendi maja), kaugemale paremale jääb Pariisi *Arc de Triomphe* ning Valge maja taha klaasist püramiid. Loomulikult ei saa ma mainimata jätta kõige vägevamat ostukeskust, mida ma olen eales näinud – minule meenutas see sipelgapesa, kuhu on keskele surutud pikk ork, klassioele aga mesilase tagumikku ning kohalikud kutsuvad seda telgiks. Kasahhide loomingulisuse pärast me muretseda ei peaks, küll aga nende ehituskvaliteedi pärast, mida iseloomustavad murenenud ning valesti ja ebaloogiliselt tagasi kokku pandud tänavakividest kõnniteed. Nii jätkates tuleb selleks ajaks kui eeslinnas kilomeetrite viisi pooleliolevaid maju valmis saab juba hakata natuke vanemaid uuesti üles ehitama. Igatahes jõudu neile!

Laura Puura 133C

Stenver Pärn 133C

KASAHSTANI KOKAKUNST

Ehtsa Kasahstani elamuse andis kohalik kulinaaria, mille esirinnas on läbi aegade püsinud *бесбармак* ja *кумыс*. *Бесбармак* tähedab otsetõlkes „viit näppu” – kunagised reisisellid armastasid seda süüa paljaste kätega. Toit kujutab endast sibulaga maitsestatud keedetud hobuseliha pelmeenimaitseliste nisujahulaastudega lambalihapuljongis. Muideks, mekkis väga häa! Selle kõrval sai rüübata turskemate vennikeste

KASAHSTANI TAKSOD

Kasahstani taksosüsteem on märkimisväärselt erinev kogemus võrreldes Eestiga. Eestis kas tellid endale sobiva juhi Taxify’st/Uberist või helistad Q-taksosse. Mõnel üksikul on ka Tulika või Tallinki takso kaart. Kuid Kasahstanis käivad asjad teistmoodi. Seal sa kõnnid tee äärde (ei ole vahet, kas see on väike üherealine külavahetee või viierealine peaaegu kiirtee) ja tõstad käe üles. Automaatselt peatub su ees viis autot, kes kasvõi kõige sisemiselt rajalt risti üle tee sõidavad, et näha seda valget imelooma, kes seal seisab. Nüüd algab alles põnev osa – tingimine. Esimene juht laseb klaasi alla, ronid peadpidi taksose ja ütled: „*мұсма*”. Juht teeb hapu näo pähe ja annab talda. Kurat temaga. Lähed järgmise kasahhi juurde ja hõikad: „*четыреста*”. Tundub olevat lõbus sell ja ta hõikab: „*давай*”. Sisse ronides avastad, et kogu interjäär on dekoreeritud surnud loomadega, täpsemalt loomanahkade ja kasukatega. Kuna aga kallist kasukat ei saa rikkuda, siis turvavöö jaoks pole keegi auku sisse lõiganud. Nojah, ju siis pole vaja. Puhud sõbralikult juhiga juttu, kui ta 90-100 linnas sõidab, sest sind ju ei häiri fakt, et sul pole turvavööd. Sihtkohta jõudes viskad vennale 400 tenget, tänad kohalikku jumalat ja mõtled, et see on parim atraktsioon, mida 1 euro ja 15 sendi eest võib saada.

Johanna-Stina Idla 133C

Mehed nagu muiste

Foto: Johann Ortin Õun 133C

KAKS SUUREPÄRAST NÄDALAT WASHINGTONIS

25. aprilli
varahommikul (või hilisööl – kuidas kellelegi) said neli unise olekuga reaalikat ja õpetaja Geili Rehtla Tallinna lennujaamas kokku, et üheskoos Ameerika Ühendriikidesse, täpsemalt Washingtoni sõita ja seal toimuval Loudoun International Youth Leadership Summit'il Eestit esindada. Lennukis oli piisavalt aega lähemalt tuttavaks saada ja nautida seda, kuidas kõik keemia ja füüsika arvestustööd aina kaugemale ookeani taha jäid.

Sebastian
Raudsepp
133C

Õpetaja õpilastega

Foto: erakogu

Ajavahe tõttu oli raske öelda, kas see oli sama või järgmise päeva pärastlõuna, kui me Washington Dulles'i lennujaama jõudsimme ja igaüks oma *host*-perega esmast tutvust tegi, aga paar tundi hiljem magasime juba kõik oma uues äärelinna kodus sügavat und.

Esimesed paar päeva olid mõeldud sisse elamiseks ja välja magamiseks, seega oli graafik võrreldes Reaalkooli tunniplaaniga üsnagi armuline. Kahel esimesel päeval sõidutati meid kollaste koolibussidega (need on tõesti kõik kollased!) Washingtoni avastama ning saime tutvuda Lincolni monumendi, kapitooriumi ning ka Soome, Poola ja Saksamaa delegatsioonidega, kellega me järgmise kahe nädala jooksul üsna palju aega koos veetsime.

Esmaspäeva hommikul koguti 25 riigi delegatsioonid – igast riigist 4 õpilast +

õpetaja – ühe hiiglasliku koolimaja hiiglaslikku raamatukokku, et igal riigil oleks võimalik end tutvustada. Järgneva paari tunni vältel seisime vahetustega kodukootud plakati kõrval, millele olime kleepinud näiteks Skype'i logo, aerofoto lumisest Tallinnast ja Toomas Hendrik Ilvese selfie lauluväljakult, ning tutvustasime huvilistele Eestit. Kõrvale pakkusime Kalevi šokolaadi ja Muhu leiba. Viimane nii hästi kaubaks ei läinud, seega otsustasime seda ise kõrvalt näksida, et skeptilistes välismaalastes vähimatki huvi tekitada – õnnestus vaid iseendile korralik leiva-üledoos tekitada. Ise ringi kõndides ja teiste riikide esitlusi uurides jäid kõige eredamini meelde kiltides šotlased ning austraallaste täispuhutav kanguru Wally, kes kandis muuseas Adidase plätusid. Järgmisel päeval alustasime aga tõsisemat

laadi toimetustega – ametlikult algas konverents. Selleaastasel *summit'*il keskenduti peamiselt neljale teemale (hariduse kättesaadavus, keskkond, immigratsioon ning etnilised ja rassilised pinged). Veel enne reisile minekut paluti meil iga teema kohta eestlaste olukorda tutvustav essee kirjutada ja see Washingtoni läkitada, et koha peal kergem mõtteid oleks vahetada. Mõtete vahetamine nägi üldjoontes välja selline, et auditooriumi erinevatesse nurkadesse organiseeriti mitmerahvuselised grupid, ekraanile pandi veidi vastuoluline teemaga seonduv küsimus ning öeldi, et kümne minutiga peaks grupp konsensuseni jõudma. Arutelud kujunesid tihti peale väga teravaks ning mõistsime, kui palju võivad isegi erinevate Euroopa riikide õpilaste seisukohad pealtnäha lihtsates küsimustes erineda.

Esimene teema oli haridus ja selle kättesaadavus ning teiste riikide õpilastega mõtteid vahetades mõistsime aina rohkem, kui palju meil sellega vedanud on, et just Eestisse sündisime. Näiteks kurtsid lõuna-aafriklased, et neil on maailma üks halvimaid ja ebavõrdsemaid haridussüsteeme ning paljudele lastele on kooliskäimine sootuks võimatu. Selle kõrval tunduvad meie kooliga seonduvad probleemid üsna tühi. Tutvustasime teiste riikide õpilastele ja õpetajatele ka õpilaste tagasiside andmist õpetajatele – miski, mis on Reaalkoolis täiesti tavaline – ning paljude jaoks uude lahendusena võeti see väga hästi vastu.

Järgmise päevade jooksul käsitlesime läbi rollimängude, väliskülaliste esinemiste ja debattide ka ülejäänud kolme teemat. Meeldejäi ühe konverentsil osalenud saksa tüdruku lugu sellest, kuidas tema

pere otsustas kaks aastat tagasi süüria sõjapagulasele pooleks aastaks oma kodus peavarju ja tuge pakkuda – miski, mida ta tagantjärele teistelegi õpetliku kogemusena soovitas.

Ka väljaspool konverentsi oli tegevust palju – nädalavahetustel käisime mitmel korral oma *host*-peredega matkamas, ning õhtud möödusid tihti teiste delegaatidega *bowling'*ut mängides või niisama kellegi juures juttu ajades. Ühe päeva veetsime ka oma *host'*idel koolis varjuna kaasas olles. Nagu igal teisel koolipäeval, kutsuti täpselt kell 09.02 hommikul tervet kooli alustama minutilise vaikusega, millele järgnes truudusevanne Ameerika Ühendriikidele ja selle lipule (*Pledge of Allegiance*). Seejärel läksime igaüks oma tundidesse ning need, kes reaali matemaatikatundidest suurt ei mõista, said vähemalt seal oma võimaluse särada (Sebastian). Tunni katkestas aga tornaadohoiatus, mille ka kõik õpilased oma telefonidesse said, ning kiiresti organiseeriti Broad Run'i keskkooli tuhatkond õpilast piklikesse koridoridesse põlvitama, näod seina poole. Meeleolu oli üsna ärev. Kakskümmend minutit hiljem saime loa uuesti püsti tõusta – nii mõnigi tõmbas kergendatult hinge – ja koolipäevaga jätkata.

Kokku veetsime Washingtonis kaks suurepäraast nädalat, mis olid paksult täis erinevate inimestega suhtlemist ja uute vaatenurkade avastamist. Eestisse naasime 9. aprilli õhtul heatujulistena ja palju mitmekülgsemate inimestena kui olime kaks nädalat varem Tallinna Lennujaamast õhku tõustes olnud.

MINA KUI EESTI MULD

Brita Kärt Vähejaus 134B
Birgit Saliste 134B

Kas oled vahel geograafiatunnis istudes (igavledes) mõelnud, milleks sul kõiki neid muldasid tunda on vaja? Nüüd on aga lõpuks kätte jõudnud aeg, kui saad tunnis omandatud teadmised lõpuks ometi ära kasutada. Lihtsalt vasta mõnele küsimusele ja saadki teada, millise mullaga sa kõige rohkem samastud.

1. Mis klassis sa käid?

- A. A klass
- B. B klass
- C. C klass

2. Milline on su lemmikhommikusöök?

- A. Puder
- B. Avokaadoga röstsai
- C. Kõiksugused puuviljad (aga siiski odav kilohind, sest kõik sõltub eelarvest)

3. Mis keemiline element sa oleksid?

- A. Ca
- B. H
- C. Cl

4. Kas must leib käib toidu kõrvale?

- A. Sinimustvalge
- B. Ainult siis, kui päevane kalorikogus pole ületatud
- C. Ainult siis, kui see eelarvesse mahub

5. Milline võileib on parim?

- A. Vahet pole, mis vahel on – peasi, et must
- B. Kana??? Kas see oli küsimus
- C. Kõigil on sama hind, nii et vahet pole. Või tuleb oodata vaheaaja alguseni ja siis sööb seda, mis alles on jäänud ja tasuta saab (khmkhm sink)

6. Mida sa otsid oma kaaslastes?

- A. Peab etniliselt minuga klappima (loe: puhastverd eestlane)
- B. Sõbralik ja peab taluma mu pisaraid
- C. Väga omanäoline ja suure... rahakotiga

7. Kui oluline on mullateadus?

- A. Sinna saab rukist kasvama panna, nii et väga
- B. Kõik lahedad lapsed saavad geos viisi, nii et täiega
- C. Kõik, millega raha võimalik teenida, toob elus kasu

Nüüd loe kokku, millise algustähga vastusevariante sa kõige rohkem said ja selle tähga saadki lõpuks vastuse sellele huvipakkuvale – milline Eesti mull sa oled.

A. Paepealne mull

Oma õhukese huumushorisondiga võid küll tunduda pinnapealne, kuid sinus on peidus tõeline patrioot. Sinusse on küll raske kasvama saada, aga kui sellega hakkama saada, on tegu tõeliselt vastupidava isiksusega. Oled tüüpiline eestlane, alguses kõva ja kasutu, kuid paar ampsu musta leiba ja sööm koduõlut panevad mõistma su üllatuslikku kivist sisu.

B. Leetunud mull

Oma mitme mullahorisondiga võid alguses teistele inimestele natuke raskesti mõistetav tunduda. Kui aga inimesed sind tundma õpivad, siis saavad nad aru, et sinus on nii sisseuhte- kui ka väljauhtehorisont, mis teevad sind väga heaks murede kuulajaks ja ka sama heaks nõuandjaks. Kuid kui on vaja midagi endast välja uhtuda, siis see kiht on sinus tüse. Sa oled see sõber, keda kõigil oleks vaja. Kuna sinus on nii palju erinevaid võimalikke emotsioone, sarnaned olemuselt mõne tibiga keskkoolifilmist, aga sellest pole midagi, sest need filmid on tavaliselt kassahitid.

C. Soomuld

Sinu tüse turbakiht on ülimalt toitainerikas ja teeb su vajalikuks tervele Eesti rahvale. Oled kindlasti ainulaadne, kuna aluselisust (basic) on sinus vähe, oled väga happeline. Saad hakkama kõigega, kuna suudad ka hapnikuta ennast ülimalt tulusaks(?) muuta. Kuna oled hea majandusele (turvas on tõesti väärt maavara), õpid tõenäoliselt majandusklassis. Ei õpi! Akki oleks aeg muutusteks, kuna see test on kindlasti adekvaatsem kui sinu otsused.

Kultuursed reaalikad

Foto: erakogu

REAALI POISU

SUURE MAJA OOTUSED JA LOOTUSED

Päikseline reede. Mida paremat teha söögivahetunnil, kui minna oma väiksemate koolikaaslastega juttu ajama, et teada saada, mida nemad Suurest Majast teavad. Ise põhikoolilõpetajatena ootasime põnevusega nende arvamusi ning Teie ees olgi intervjuu rõõmsameelsete 4. õpilastega.

Räägime teiega täna Suurest Majast.
Jess. Vau. Suur teema.

Mis teile kõige rohkem
põhikoolimaja juures meeldib?
*See on nii uus ja ilus. Aga see
võiks suurem olla.*

Aga mis teile Väikese Maja
juures meeldis?

Väikeses Majas oli tunduvalt vähem klasse ja rohkem ruumi. Siin (põhikoolimajas) liiguvad kõik inimesed kogu aeg koridorides ja midagi ei saa teha, aga seal ainult neli klassi õppiski ja oli palju ruumi. Väikeses Majas teadis peast kõiki hiireurkaid ja sääsepesasid.

Kas te omavahel klassis saate hästi läbi?

Jaaa.
Ikka.
Enam-vähem.
Kuigi mulle vahepeal tundub
et poisid saavad omavahel
paremini läbi kui tüdrukud.

Kas teil on kõik neli aastat sama klassijuhataja olnud?
Jaa.

Milliseid tunde ta teile annab?
*Matemaatikat, eesti
 keelt, loodusõpetust, ühele
 poolrühmale inglise keelt.
 Esimeses ja kolmandas klassis
 andis ka kunstõpetust.*

Kas teile meeldib, et üks õpetaja enamikke tundidest annab?

Jaa, sest kui on mitu õpetajat, siis peab palju ringi liikuma ja tunnid on erinevates kohtades. Kui on üks õpetaja, siis ta teab paremini kõigi nõrku ja tugevaid külgi.

On teil kahju ka siit majast
ära minna?
Jaaa.
Minul väga ei ole.
Väiksest Majast oli rohkem
kahju ära minna, sest see oli
kõige esimene maja, kus me
õppisime. Ükskord ma nutsin
ka, kui ma Väiksest Majast ära
pidin minema.

Me nutsche ka.
Ma pole ainus!

Kas te ootate Suurde Majja minekut?

Natukene, aga seda sellepärast, et siis ei pea sööklasse läbi õue minema. Muidu peab talvel paksult riidesse panema ja siis sööklasse minema. Vahel sajab vihma ja siis saab veel märjaks ka.

*Suures Majas on kõik tunnid
eri kohtades. See on hästi
suur ka ja seal eksib ära. Meil
oleks enne sinna minemist
kahepäevast ekskursiooni vaja,
et me ära ei eksiks.*

Mida te kõige rohkem Suure
Maja juures ootate?
*Seda, et saab otse sööklasse
minna.*
*Suures Majas saab pubveti
juures laudade ääres õppida.*
Suures Majas oleme me Suured.

Aga te olete ju seal kõige väiksemad!
Seda küll. Siis õpetajad vaatavad: „Oi, kui armsad väikesed lapsed!” Viienda klassi kohta mõtlevad nad: „Viies klass, need on väikesed veel! Tuleb rahulikum õpe.” Aga siis, kui oled üheksandas, siis mõeldakse: „Noh, nüüd algab see karm töö!”

Suures Majas tuleb teil palju uusi aineid juurde. Milliseid te ise kõige rohkem ootate?

Draamaõpet.

Füüsikat.

Ma ei tea. („Võikski olla selline tund nagu „Ma ei tea, mis tundi ma soovin!”“)

Kas teile kõigile meeldivad
reaalained?
Jaanaa.
Eeeeeeeeeee...
Noh, suurem osa jah! Niimoodi,
et 51% meeldib ja 49% ei meeldi.

Kui palju te gümnaasiumist teate?

Seal hakkab 10. klass.

Siis ma olen suur.

Seal tulevad väga rasked eksamid.

Seal võivad tulla teised inimesed, kes on väga targad, nii et eksamid tuleb väga hästi ära teha, et edasi jääda.

Alates gümnaasiumist on nii, et antakse kontrolltöö, õpilased teevad selle kodus ära, lähevad

*magama ning hommikul koolis
ei küsitagi.
Õhtul kella kaheksani tuleb
koolis istuda.
Umbes õhtul kella kümnest
jõutakse koju, enne seda ollakse
kesklinnas, proovitakse endale
süüa leida.*

Millised on teie arvates kõige raskemad klassid?

Üheksas ja kaheteistkümnnes.

12. peab otsustama, mida edasi teha.

9. klass on kõige raskem seepärast, et kui isegi ei saa gümnaasiumisse, siis õpetajad proovivad veel ikkagi väga palju tarkust edasi anda.

Üheksandas võtavad õpetajad haamid välja, kõik see tarkus läheb pähe, tootakse pähe.

Nii see ongi, meie olemegi 9. klassis.
Haamreid küll näha pole.
 Need on õpetajate käes ;)

Kas te ise tahate Reaalkooli
jääda?
Jaa, loomulikult!
*Võiks olla olemas ka Reaalkooli
üliskool! Siis ongi nii, et lõpetad
Reaalkoolis gümnaasiumi, siis
läbed Reaalkooli ülikooli ja
lõpuks ka Reaalkooli tööle.*

Olles saanud väikestelt nõnda positiivseid emotsioone, tänasime neid ja seadsime sammud tagasi maja poole, mis kõiki neid sügisel alles ees ootab. Nemad on täis ootusärevust ja nõnda meigi, olles ise teel gümnaasiumisse. Loodame, et praegune entusiasm tulevastes viiendikes ei kustu ning soovime neile tuult tiibadesse!

REAA LI POISS | MAI 2017

NONOGRAMM

...on loogikaülesanne, mille reeglid on lihtsad, aga lahendus keeruline.

Numbrid näitavad, mitu ruutu vastavas reas või veerus tuleb ära värvida. Kui ühes reas on antud vihjeks kaks või enam erinevat arvu, siis jääb nende vahele vähemalt üks valge ruut.

Alusta suuremate numbritega ja proovi leida nii palju kuttumisi kui võimalik. Vaata hoolikalt kõiki read ja tulbad üle: alati on kuskil mõni käik! Iga ruut, mille ära värvid, võib olla kasulik vihje ristivas suunas. Värvitud ruudud vaid siis, kui oled kindel, et neid tuleb värvida ja kui sa oled kindel, et mõni ruut peab olema tühi, siis märgista see nt „X“-ga.

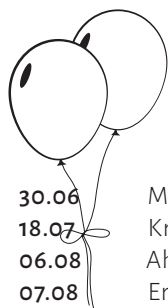
Pärast lahendamist moodustub värvitud ruutudest kujutis! Igale mõistatusele on ainult üks õige lahendus.

7					8			
3	2							
	4			7	5	2		
	5			8	1			9
		9				6		
1			9	3			5	
		3	2	9			7	
							2	3
			5					1

				2	5		3	
2			1			8		
	5	3	7		8	1		
5		2				6	1	
8								2
	6	9				5		8
		6	5		4	9	8	
		1			9			5
	8		6	7				

[illegible]

PALJU ÕNNE!

Martin Saar	04.06	Tiina Talvi	30.06	Marko Mett	01.09
Triinu-Liis Vahter	14.06	Reet Orusaar	18.07	Kristi Vahenurm	02.09
Sirje Jaup	15.06	Helen Kaasik	06.08	Ahti Pent	08.09
Reivo Maasik	20.06	Kaia Kivitoa	07.08	Erika Vatsel	25.09
Tiia Niggulis	20.06	Erik Mäe	19.08	Geidi Miilmann	26.09
Paula Randver	25.06	Meelis Songe	20.08	Kristel Noodla	27.09
Piret Klooren	27.06	Kati Kurim	29.08	Mirja Särg	29.09
Helli Juurma	29.06	Andres Talts	31.08	Kristi Koit	30.09

ÜTLUSED

S. Jaup: „Mehed peavad tugevad ja hoolivad olema. Minu meelest on ilusad mehed täiesti ebavajalikud.“

Õpilane: „Küll on tore, et te ikka elus olete!“

P. Karu: „Jah, mul on ka hea meel“

Karu: „See juhtus eelmise aasta lõpus, näete, 1916. aasta varisemine.“

Karu: „Anna oma telefon siia!“

Õpilane: „Ei anna“

Karu: „Anna siis rahakott“

Õpilane: „Miks?“

Karu: „Sest mulle meeldib raha“

Karu (rääkides ekskursioonist tuumajaamas):

„Inimesed seal kiirgavad lahkust ja sõbralikkust“

Karu: „Ärge mullitage oma demokraatiaga!“

V. Raja: „See, et ma arvutada ei oska, ei tähenda, et see määramatus on.“

Raja (labendab tabvlile näidisülesannet): „Ma ei ole kindel, kas nii võib teha... noh, kohe saame teada.“

Raja: „Mis saab, kui ristata Keskerakond ja Sotsiaaldemokraadid? - Ikka pidurid“

Raja: „Miks sa ei nuputa?“

Õpilane: „Ma nuputan siin.“

Raja: „Oleks aeg mõtlema hakata.“

Klass naerab

Raja: „Sattusin ajalehte.“

Raja: „Käitun nagu juut hästi kavalalt siin.“

Raja: „11.c on väga hea vastus küsimusele, mis on loendamatu hulk.“

Raja: „Natuke tõsist statistikat, aktusel öeldi kaheksa korda „õige“ ja „vale“.“

Raja: „Kõik murdfunktsioonid tahavad olla hüperboolid, aga neil ei lasta.“

Raja: „Arutasime seda Suure Paugu teooriat õpetajate toas ja mul läheb alati segaseks selle koha peal, kus Mart ütleb, et aega ei olnud. Sellest ma saan aru, et ruumi ei olnud. Lähed õhtul nr 5 bussi peale ja saad väga hästi aru, et ruumi ei ole.“

T. Reimann: „Mõnel see käe liigutamise intensiivsus sõltub õpetaja asukohast klassis.“

T. Talvi: „SHALALA“

Eesti Ornitoloogiaühing korraldab armastusluule konkurssi ja Sina oled oodatud osalema!

Konkurss on pühendatud tänavusele aasta linnule turteltuvile ning sellele on oodatud luuletused, mis räägivad armastusest või turteltuvidest kui puhta ja omakasupüüdmatu armastuse sümbolitest. Luuletused peavad olema eesti keeles, pikkusega kuni 40 rida. Iga autor võib konkursile esitada kaks enda loodud ja varem avaldamata luuletust.

Tööd tuleb saata hiljemalt 15. septembriks e-postile thea.perm@gmail.com. Lisada tuleb autori nimi, vanus, e-post ja telefoninumber.

Täpsem info:

eoy.ee/turteltuvi/uudised/algab-armastusluule-konkurss

Luulevõistluse korraldaja:

Thea Perm, thea.perm@gmail.com, 5561 5116

Peatoimetus

Mirel Mesila 133C

Kertu Johanna Jõeste 132B

Joosep Viik 132B

Kujundus & küljendus

Joosep Viik 132B

Toimetus

René Piik 134A

Johanna-Stina Idla 133C

Iris Luik 134C

Anette Kuuseorg 133B

Kirke Kaur 135C

Karmen Laur 135A

Brita-Kärt Vähejaus 134B

Uku Kangur 132B

Hanna Eliis Talving 134B

Kelly Kaldra 135C

Keeletoimetus

Tarmo Pungas 134A

Susanna Mett 134A

Toimetuse nõuandja

Kaia Kivitoa

Mirja Särg

Aitäh

Karl Ander Kasuk 132C

Liina Vesilind 133B

Grete-Liina Roosve 132C

Markus Remmet 133C

Kristofer Mäeots 134C

Melanie Rannula 132C

Samela Kivilo 132C

Henri Kopra 132B

Laima Šusta 135C

Liisa Marie Kerner 133A

Maria Keridon 133C

Maris Kluge 132A

Teet Egert Vaabel 132C

Maria Huntsaar 132B

Johanna Stina Idla 133C

Karl Mihkel Pohga 133C

Hedvig Vahlberg 133C

Liisi Lota Pals 133C

Laura Puura 133C

Stenver Pärn 133C

Sebastian Raudsepp 133C

Brita Kärt Vähejaus 134B

Birgit Saliste 134B

Elina Kengsepp 135B

Anett Sandberg 135B

Kaanefoto

Maria Keridon 133C

Karikatuur

Ameus

Lehe nr

146